

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 104/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2018 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že aj proti sťažovateľovi je vedené na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 Tk 2/2016 trestné konanie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 444/2015 z 23. októbra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 2/2016 z 12. januára 2016 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tk 2/2016 z 9. mája 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 45/2016 z 18. mája 2016 bol aj sťažovateľ ponechaný vo väzbe, táto nebola nahradená dohľadom mediačného a probačného úradníka. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tk 2/2016 zo 4. apríla 2017 bol aj sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Krajský súd na sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave uznesením sp. zn. 1 Tos 47/2017 z 3. mája 2017 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Tk 2/2016 zo 4. apríla 2017, žiadosť aj sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol a väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka. Ďalej rozhodoval o väzbe sťažovateľa okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tk 2/2016 z 8. júna 2017, ktorým sťažovateľa prepustil z väzby za súčasného uloženia mu viacerých povinností a obmedzení podľa § 80 ods. 1 písm. b), § 82 ods. 1 písm. a), e), f), h) a j) Trestného poriadku a súčasne nariadil podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 6 zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov kontrolu jeho osoby technickými prostriedkami na určenie polohy. Krajský súd na sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave uznesením sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn.

1 Tk 2/2016 z 8. júna 2017, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol, väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka ani neprijal písomný sľub sťažovateľa a návrh na nahradenie väzby prevzatím záruky za ďalšie správanie rodinným príslušníkom. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť na ústavnom súde.

3. Argumentácii sťažovateľa v podanej sťažnosti dominuje v podstate jeho kategorický nesúhlas nielen s jeho väzobným stíhaním, ale aj trestným stíhaním vôbec, pričom *«Žiaden iný konkrétny dôvod na zotrvanie vo väzbe KS Bratislava v napadnutom uznesení neuviedol ani neuviedol, v čom sa stotožňuje s tvrdením krajskej prokurátorky ohľadom „potreby, resp. nutnosti“ väzobného stíhania sťažovateľa.»*

3.1 K dôvodu kolúznej väzby oponoval tým, že *„Za nezákonné vidí... rozhodnutie KS BA zo dňa 8.8.2017 v otázke zmeny väzobných dôvodov... keď tento rozšíril dôvody väzby u sťažovateľa aj podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., pričom sa stotožnil s argumentáciou prokurátorky, ktorá len na základe skutočnosti, že sťažovateľ písomne kontaktov ním navrhnutého svedka [REDAKOVANÉ] a údajne ho mal inštruoval, ako má vypovedať v predmetnej trestnej veci, vedenej na Okresnom súde Bratislava I, pričom z priloženého listu, ktorého kópiu zadovážil pôvodný vyšetrovateľ a prehlásil, že ide o originál a dokonca tento vyšetrovateľ so súhlasom KP BA začal vo veci dňa 10. 04. 2017 pod č.k. PPZ-351/NKA-PZ-BA-2017 trestné stíhanie pre zločin krivej výpovede a krivej prísahy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák., žiadna takáto skutočnosť nevyplýva!“*.

3.2 K dôvodom preventívnej väzby namietol, že *„U sťažovateľa nie je nijakým právne relevantným spôsobom odôvodnená obava z možného pokračovania v trestnom čine resp. v trestnej činnosti. Sťažovateľ nikdy v minulosti nebol trestne stíhaný za drogovú trestnú činnosť ani príbuznú trestnú činnosť a nie je známy žiadny dôvod, či konkrétna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala obavu, že v prípade jeho prepustenia na slobodu, ako, ako rozhodol OS Bratislava I v konaní 1 Tk 2/2016 dňa 8.6.2017 bude sťažovateľ pokračovať v trestnej činnosti, za ktorú je stíhaný. Dôvod väzby je v zmysle judikatúry významný a dostatočný, len pokiaľ je založený na skutočnostiach preukazujúcich, že*

ponechanie trestne stíhanej osoby na slobode alebo jej prepustenie z väzby môže skutočne spôsobiť následky, ktoré sú obsahom obavy ako väzobného dôvodu.“.

3.3 Dôvodom nenahradeniu väzby vytkol to, že „KS BA v napadnutom uznesení všeobecne a nekonkrétne uviedol, že v aktuálne posudzovanej trestnej veci okresného súdu neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti prípadu - za ktoré nie je možné považovať len bežne sa vyskytujúce okolnosti preto vzhľadom, na všetky argumentácie prokuratúry, s ktorými sa krajský súd stotožnil vyhlásil, že nie je možné nahradiť väzbu obžalovaného [REDAKOVANÉ] jeho písomným sľubom, či iným inštitútom umožňujúcim nahradiť väzbu. Čo považuje súd za bežne sa vyskytujúce činnosti, sťažnostný súd v žiadnom rozsahu ani príkladmi nešpecifikoval.“.

3.4 V rámci svojej argumentácie sťažovateľ namietol aj prietahový postup všeobecných súdov v rámci postupu pri prejednaní jeho trestnej veci napriek tomu, že je väzobne stíhaný: „Podľa ustálenej súdnej praxe požiadavky, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvania väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní, resp. súdu.“ K rozhodovaniu krajského súdu o sťažnosti prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tk 2/2016 z 8. júna 2017 uviedol: „Aj doba rozhodovania KS BA vo veci (8.8.2017) bola neprimerane dlhá, 2 mesiace od vydania uznesenia OS Bratislava 1 dňa 8.6.2017.“

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 Tos 76/2017 zo dňa 8.8.2017 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 Tos 76/2017 zo dňa 8.8.2017 porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ods. 2, ods. 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 Tos 76/2017 zo dňa 8.8.2017 porušené bolo.

4. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4 Tos 76/2017 zo dňa 8.8.2017 sa zrušuje.

5. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 €...

6. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 374,80 eur... “

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

III.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru

8. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody..., má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý

proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07). Procesné pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru) [rozsudok ESLP *de Wilde at al v. Belgicko* z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc., ako aj novšia judikatúra *Khudoyorov v. Rusko*, rozsudok ESLP č. 6847/02 z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 397/2010), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej,

a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

13. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich v petite podanej sťažnosti označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré však vecne nedopadajú na podmienky jeho väzobného stíhania, resp. nie sú ich vecným vyjadrením. Sťažovateľ, ktorý podal sťažnosť ústavnému súdu prostredníctvom právnej zástupkyne, sa mal, vychádzajúc z okolností jeho veci, domáhať ochrany prostredníctvom základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru, a nie aj prostredníctvom ním v petite podanej sťažnosti označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku toho ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 3 dohovoru ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v petite podanej sťažnosti nešpecifikoval, ktoré z tam uvedených práv namieta. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že v rámci svojej judikatúry už opakovane vyslovil, že návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že návrh na rozhodnutie uvedené požiadavky nespĺňa, môže takúto sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ, ktorý podal sťažnosť ústavnému súdu, prostredníctvom právneho zástupcu bližšie neoznačil v petite podanej sťažnosti, ktoré z práv uvedených v čl. 6 ods. 3 dohovoru namieta, odmietol ústavný súd jeho sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

IV.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

15. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09) teda vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. V dôsledku uvedeného ústavný súd podrobil ústavnému prieskumu sťažovateľom označené uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017 len vo vzťahu k ním namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

16. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Inými slovami, v zmysle judikatúry ústavného súdu bez rozhodnutia všeobecného súdu nemožno považovať väzbu za zákonnú (I. ÚS 187/07, III. ÚS 16/09).

Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

18. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

19. Ústavný súd už viackrát vyslovil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Základné právo podľa

čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“ a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“. Dohovor tu teda priamo odkazuje na vnútroštátne právo, a preto rešpektovanie tohto práva je integrálnou súčasťou záväzkov zmluvných štátov (Lukanov v. Bulharsko z 20. 5. 1997, § 43). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri okrem judikatúry ESĽP uvedenej v bode 27 aj Bozano v. Francúzsko, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; Benham v. Veľká Británia, č. 19380/92, rozsudok ESĽP z 24. 9. 1992, Herczegfalvy v. Rakúsko, rozsudok ESĽP z 11. 5. 2004, Morsink v. Holandsko, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novšej judikatúry Stanev v. Bulharsko, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. v. Slovinsko, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

20. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ako doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

- a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,
- b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

- c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

21. Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o

- a) vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,

- b) prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,

- c) zmene dôvodov väzby obvineného,

- d) návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,

- e) ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,

- f) prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

22. Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd. Pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý; o čase a mieste výsluchu sa vhodným spôsobom upovedomí prokurátor, obvinený a jeho obhajca, ak je dosiahnuteľný. Predseda senátu alebo sudca pre prípravné konanie vypočuje obvineného, a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodnutia o väzbe; bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého

uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

23. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodnúť o ponechaní obvineného na slobode alebo o jeho prepustení na slobodu aj vtedy, ak obvinený zložil peňažnú záruku a súd alebo sudca pre prípravné konanie ju prijme. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 4 alebo podľa § 80 ods. 3, možno peňažnú záruku prijať, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu.

24. Z čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy možno teda vyvodit' základné právo na osobnú slobodu, ako aj zásadu, že pozbaviť niekoho osobnej slobody možno iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Jedným z týchto spôsobov je aj vzatie do väzby, resp. držanie vo väzbe v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy. Preto možno uviesť, že v prípade pozbavenia osobnej slobody vzatím do väzby, resp. držaním vo väzbe je okrem čl. 17 ods. 5 ústavy vždy dotknutý aj čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (I. ÚS 220/04). Z hľadiska posúdenia čl. 5 ods. 4 dohovoru má osoba vo väzbe právo na preskúmanie hmotných a procesných podmienok väzby, ktoré sú určujúce pre posúdenie jej zákonnosti. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustenie na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok vo veci Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. 12. 1979, séria A, č. 34, § 31). Je teda výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Tóth c. Rakúsko, 1991). Inými slovami, v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné pre „zákonnosť“ tejto väzby v zmysle dohovoru (napr. rozsudok ESĽP vo veci Brogan and

Others v. Anglicko z 29. 11. 1988, séria A, č. 154 - B, § 65, rozsudok ESLP vo veci Jecius v. Litva, § 100).

25. Z judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že z práva nebyť vo väzbe z iného ako zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu vyplýva priama spojitosť zákonného väzobného dôvodu s rozhodnutím sudcu alebo súdu nielen pri vzatí do väzby, ale aj počas jej trvania. V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (pozri obdobne napr. rozsudky ESLP vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, § 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, § 51). Inými slovami, povinnosť súdov vyplývajúca zo základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy postupovať v prípade trestného stíhania obvinenej osoby a pozbavenia jej osobnej slobody väzbou „spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, vyžaduje, aby procesný postup súdu konajúceho vo veci rešpektoval nielen ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov s právnou silou zákona (v danom prípade predovšetkým Trestného poriadku), ale taktiež aj ustanovenia príslušných medzinárodných zmlúv, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a v zmysle čl. 7 ods. 5 a čl. 154c ods. 1 ústavy majú pred zákonom prednosť, ak poskytujú väčší štandard ochrany základných práv a slobôd.

26. Medzi základné požiadavky preskúmania zákonnosti väzby a rozhodnutia o nej v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru patria aj:

- účinná kontrola zákonnosti väzby (rozsudok ESLP z 10. 10. 2000 vo veci Grauzinis v. Litva, č. 37 975/97),

- podstatné opatrenie, ktoré zabezpečí jedincovi procesnú spravodlivosť („substantial measure of procedural justice“; rozsudok ESLP z 20. 6. 2002 vo veci Al-Nashif and others v. Bulharsko, č. 50963/99),

- vzhľadom na dramatický vplyv pozbavenia slobody na základné práva jedinca konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí v zásade spĺňať základné požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESĽP z 13. 2. 2001 vo veci Garcia Alva v. Nemecko, č. 23541/94), pričom princíp spravodlivosti („fairness“) v zmysle posledného označeného článku zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné dôvody (rozhodnutie ESĽP o prijateľnosti sťažnosti z 26. 2. 2002 vo veci Bufferne v. Francúzsko, č. 54367/00),

- primeraná súdna odpoveď („adequate judicial response“; rozsudok ESĽP z 10. 10. 2000 vo veci Grauslys v. Litva, č. 36743/97).

27. V zmysle uvedených ústavných záruk osobnej slobody musí byť preto väzba chápaná ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného pre účely trestného konania v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jeho použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu. Súčasťou uvedených záruk je obsiahnuté aj právo samotného obvineného/obžalovaného iniciovať konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00 a III. ÚS 255/03, rozsudok ESĽP z 21. 12. 2000 vo veci Vodeničarov c. Slovenská republika, § 33 – § 36).

28. Pokiaľ ide o výklad pojmu záruka z doterajšej judikatúry ESĽP, možno vyvodiť, že má autonómny obsah, ktorý je nezávislý od terminológie používanej vo vnútroštátnom práve. Zárukou treba rozumieť akýkoľvek prostriedok prípustný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účasť obvineného na pojednávaní. Spravidla ide o peňažnú záruku (kauciu), ale aj o iné formy záruk, napríklad odovzdanie cestovného pasu (Stögmüller c. Rakúsko z 10. 11. 1969), stanovenie povinnosti mať stále bydlisko, hlásiť sa v pravidelných intervaloch atď. Z doterajšej judikatúry ESĽP taktiež vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje

sa nielen v prípade takzvanej útekovvej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. 6. 2001). Vychádzajúc nielen zo zákonnej dikcie § 80 a nasl. Trestného poriadku, ale aj napr. z nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 346/2008-39 zo 16. decembra 2008, právny poriadok Slovenskej republiky pozná štyri prostriedky nahradzujúce väzbu, pričom tri z nich sú závislé na vôli samotného obvineného alebo tretích osôb (sľub, peňažná záruka, záruka záujmového združenia alebo dôveryhodnej osoby) a jedna záruka nie je závislá na vôli samotného obvineného (dohľad probačného a mediáčného úradníka).

29. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať aj na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (obdobne pozri II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016 a pod., ale vyplýva to aj z mnohých rozhodnutí ESĽP napr. Letellier proti Francúzsku, rozhodnutie z 26. 6. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku, rozhodnutie z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie).

30.1 Krajský súd v napadnutom rozhodnutí vo všeobecnej rovine poukázal na to, že: *«Sťažnostný krajský súd z predloženého spisového materiálu okresného súdu zistil, že na Okresnom súde Bratislava I bola dňa 07. 04. 2016 podaná na obžalovaných [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] obžaloba prokurátorkou Krajskej prokuratúry Bratislava pod č. k. 2Kv 33/15/1100-105 (č.l. 1351 - 1357), v bodoch 1/ až 3/ (obaja obžalovaní) pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona („Tr. zák.“) k 172 ods. 1 písm. c/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., v bode 4/ (obžalovaný [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]) pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Tr. zák.*

a v bode 5/ (obžalovaný [REDAKČNÝ ZNAČENIE]) pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., na tam uvedenom skutkovom základe.

Krajský súd konštatuje, že vzhľadom na rozsiahlosť dokazovania Okresný súd Bratislava I vykonáva dokazovanie na hlavných pojednávaniach v podstate v primeraných intervaloch, 3 hlavné pojednávania boli odročené z procesných dôvodov. Posledné hlavné pojednanie bolo vykonané dňa 08.06.2017, na ktorom bol vyslúchnutý svedok [REDAKČNÝ ZNAČENIE] s tým, že tento si využil svoje procesné právo a odmietol vo veci vypovedať. Následne súd prvého stupňa rozhodol o žiadostiach obžalovaných [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o prepustenie z väzby na slobodu, resp. o návrhu krajskej prokuratúry o rozšírenie väzobných dôvodov u obžalovaného [REDAKČNÝ ZNAČENIE] aj podľa ust. § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., spôsobom vyplývajúcim z napadnutého uznesenia.

Naposledy o väzbe obžalovaných bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1 Tk/2/2016 zo dňa 04. 04. 2017 v spojitosti aj s uznesením Krajského súdu Bratislava pod sp.zn. 1Tos /47/2017 zo dňa 03. 05. 2017, pričom boli u oboch konštatované pretrvávajúce dôvody väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a u obžalovaného [REDAKČNÝ ZNAČENIE] aj podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v podstate tak, ako to konštatovali aj ostatné rozhodnutia súdu prvého ako aj druhého stupňa.

Krajský súd konštatuje, že obžalovaní [REDAKČNÝ ZNAČENIE] boli vzatí do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava I pod sp. zn. 0Tp/444/2015 zo dňa 23.10.2015, v spojitosti aj s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tpo/2/2016 zo dňa 12.1.2016, z dôvodu § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. u obžalovaného [REDAKČNÝ ZNAČENIE] a podľa § 71 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ Tr. por. u obžalovaného [REDAKČNÝ ZNAČENIE] s tým, že väzba začala plynúť u oboch dňa 20.10.2015.»

30.2 Krajský súd k jednotlivým dôvodom väzby konštatoval:

„Sťažnostný krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom okresného súdu v tom smere, že u obžalovaných sú aj naďalej dané dôvody väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a u obžalovaného [REDAKČNÝ ZNAČENIE] aj podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.

por. tak, ako boli ustálené, v predchádzajúcich uzneseniach a ostatný krát uznesením tunajšieho krajského súdu.

Tieto skutočnosti vyplývajú podľa krajského súdu najmä z toho, že obaja obžalovaní sú naďalej dôvodne podozriví zo spáchania obzvlášť závažného zločinu drogového charakteru a vzhľadom na charakter a rozsah stíhanej trestnej činnosti možno ustáliť zisťný motív takéhoto konania obžalovaných spočívajúci v zabezpečení si finančných prostriedkov. Navyše u obžalovaného [REDAKOVANÉ] je dôvod preventívnej väzby umocnený aj nelegálnou držbou strelnej zbrane a streliva čo poukazuje na možnú súvislosť s podozrením s nedovolenou distribúciou drog. Podľa krajského nie je zanedbateľný ani tá skutočnosť, že v osobách oboch obžalovaných ide o páchatel'ov, ktorí sa v minulosti dostali do rozporu so zákonom a aj keď sa hľadá na nich ako na doposiaľ netrestaných, avšak z pohľadu hodnotenia ich osôb bolo potrebné prihliadať aj na túto skutočnosť...

I keď veľká časť dokazovania už bola vykonaná na hlavnom pojednávaní, avšak ešte ani v tomto štádiu trestného konania, podľa krajského súdu nie je možné z vykonaného dokazovania urobiť úplne taký záver, že by bolo trestné stíhanie vedené voči oboch obžalovaným nedôvodné, resp. zjavnú neopodstatnenosť vzneseného obvinenia a podanej obžaloby, teda že by tieto neboli v potrebnej miere podložené vykonaným dokazovaním. V tomto smere sú sťažnostné námietky obžalovaného [REDAKOVANÉ], resp. vyjadrenie obž. [REDAKOVANÉ] k podanej sťažnosti prokuratúry, kde poukazujú, že sa trestnej činnosti nedopustili v rozsahu, v ktorom im je kladená za vinu. Ako to bolo konštatované aj v ostatných rozhodnutiach nadriadeného súdu, naďalej totiž existuje u oboch obžalovaných tá odôvodnená obava, že si v prípade prepustenia z väzby na slobodu budú prostriedky na svoju obživu zabezpečovať drogovou, prípadne aj inou trestnou činnosťou. Je všeobecne známe, že nedovolená distribúcia drog, je zdrojom veľkých finančných príjmov osôb, vykonávajúcich takúto činnosť a preto podľa názoru prokurátorky nemožno reálne predpokladať, že by aj v prípade, ak by sa obžalovaní riadne zamestnali, by nepokračovali v trestnej činnosti drogového charakteru.

Krajský súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach taktiež konštatoval, že doposiaľ v spise zadokumentované dôkazy, resp. už aj vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní naďalej nasvedčujú tomu, že existuje dôvodné podozrenie, že skutky pre ktoré bolo trestné stíhanie začaté, boli spáchané, vykazujú znaky obzvlášť závažného zločinu

nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a z ich spáchania sú naďalej dôvodne podozriví obžalovaný [REDAKOVANÉ], ktorý je okrem iného dôvodne podozrivý zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a pre prečin a zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. a § 294 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o rozšírenie dôvodov väzby u obžalovaného [REDAKOVANÉ] aj podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. b/ Tr. por., krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje argumentáciu prokurátorky krajskej prokuratúry v tom, že tieto dôvody treba akceptovať. Prokuratúra totiž predložila okresnému súdu časť kópie spisu Prezídia policajného zboru Národnej kriminálnej agentúry Národnej protizločineckej jednotky expozitúra Bratislava pod č. k. PPZ-351/NKA-PZ-BA-2017. V uvedenej trestnej veci bolo začaté trestné stíhanie dňa 10. 04. 2017, pre zločin krivej výpovede a krivej prisahy v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 k § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že doposiaľ presne neustálená osoba v procesnom postavení obžalovaného, proti ktorej je vedené súdne konanie v trestnej veci pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., pojednávanej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 Tk 2/2016, za účelom zakryť svoju trestnú činnosť, ovplyvňovala a navádzala na krivú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] a to takým spôsobom, že tomuto zaslala z [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v presne nezistenom dni list, ktorý bol doručený svedkovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v presne nezistený deň do [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (Česká republika), ktorého obsahom sú poznámky, aby svedok [REDAKOVANÉ] v rámci predsúdneho konania zmenil svoju výpoveď z prípravného konania, kde využil svoje právo nevypovedať, a kde svedecká výpoveď učená v predsúdnom konaní, by svojím obsahom korešpondovala s obsahom listu v prospech obžalovaných.

V tejto súvislosti treba poukázať na skutočnosť, že zasielané kópie z tohto vyšetrovacieho spisu, podľa ktorých pravdepodobne dňa 02.03.2017 zaslal [REDAKOVANÉ] list

svedkovi [REDACTED], ktorého výsluch v procesom postavení svedka on navrhoval, kde ho inšpiroval, ako má vypovedať v trestnej veci, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 1 Tk/2/2016. V tomto prípade je síce už známa aj tá skutočnosť, že uvedený svedok [REDACTED] na hlavnom pojednávaní dňa 08. 06. 2017 odmietol vypovedať. Tento svedok v súčasnosti sa už nachádza na slobode, preto nie je možné úplne konštatovať, že by nezmenil svoje stanovisko, pokiaľ ide o výsluch v súvislosti aj s týmto konaním.“

31. Po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vychádzajúc z citovanej judikatúry ESLP, ústavný súd konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému ďalšiemu zotrvaníu sťažovateľa vo výkone väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim krajským súdom vrátane právnej úpravy práva na slobodu a bezpečnosť podľa dohovoru s dôsledkom porušenia sťažovateľom označených práv a jeho ďalším nezákonným zotrvaním vo výkone nielen preventívnej väzby, ale aj kolúznej väzby. Ústavný súd teda konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov a skutkových okolností posudzovanej veci, v dôsledku čoho sú adresné, konkrétne a vo svojich záveroch aj logické, v dôsledku čoho ich ústavný súd vníma ako legitímne a právne akceptovateľné nielen z uhla zákonnosti, ale aj ústavnosti. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvaníu sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu, pričom krajský súd neopomenul zdôvodniť potrebu ponechania aj sťažovateľa vo väzbe poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok tak preventívnej väzby, ale aj kolúznej väzby, ktoré podrobne aj vo svojom rozhodnutí vysvetlil a odôvodnil aj konkrétnymi skutočnosťami. Uvedený záver platí aj pre skúmanie ústavných kautelov kolúznej väzby sťažovateľa, kde odkazom na judikatúru ústavného súdu je možné dokonca skonštatovať, že existencia zákonného dôvodu kolúznej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nevyžaduje preukázanie dokonaného kolúzneho konaníu obvineného, ale postačuje na preukázanie takých konkrétnych skutočností, ktoré sú spôsobilé založiť rozumnú obavu

(dôvodná obava), že obvinený by sa s veľkou pravdepodobnosťou mohol v prípade ponechania na slobode konania kolúznej povahy dopustiť (III. ÚS 68/08). V závere teda možno zhrnúť, že krajský súd sťažovateľovi dôvody jeho pozbavenia osobnej slobody z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok preventívnej, ako aj kolúznej väzby náležite vysvetlil, čím tak dal primeranú súdnu odpoveď („adequate judicial response“; rozsudok ESĽP z 10. 10. 2000 vo veci Grauslys v. Litva, č. 36743/97) na dôvody jeho väzby. Inými slovami, „... zbavení svobody stěžovatele nemůže být vnímáno jako svévolné, jestliže vnitrostátní soud uvedl určité důvody pro pokračování vazby, ledaže by uváděné důvody byly mimořádně lakonické a bez jakéhokoli odkazu na ustanovení zákona, které by zbavení stěžovatele svobody dovolovalo [viz Khudoyorov proti Rusku, rozsudek, 8. 11. 2005, č. 6847/02, § 131 a 157, srov. Též Miminoshvili proti Rusku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 20197/03, § 69]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2012)“.

32. Ústavný súd ďalej poukazuje aj na komentované znenie dohovoru, z ktorého vyplýva, že „Opakované používaní stereotypních formulací v rozhodnutích vnitrostátních orgánů o prodloužení vazby vzbudzuje podezření, že se tyto orgány dostatečně nezabývaly konkrétními okolnostmi a nereagovaly na argumenty obviněného [viz Kondratyev proti Rusku, rozsudek, 9.4.2009, č. 2450/04, § 55, Lind proti Rusku, rozsudek, 6.12.2007, č. 25664/05, § 85]. Pokud však stejné důvody pro ponechání obviněného ve vazbě, které ESĽP označil za relevantní a dostatečné, přetrvávaly po celou dobu jejího trvání a jestliže zákonnost vazby byla předmětem několikerého přezkoumání, nelze vnitrostátním soudům vytýkat, že se v textech svých rozhodnutí opakovaly [viz Knebl proti České republice, rozsudek, 28.10.2010, č. 20157/05, § 68]. Příslušné orgány rozhodující o vazbě sice nejsou povinny se ve svých rozhodnutích vypořádat jednotlivě s každým argumentem uplatněným obviněným nebo jeho obhájcem, měly by však reagovat adekvátním způsobem na všechny, které jsou způsobilé zpochybnit oprávněnost dalšího trvání vazby [viz např. Ignatenco proti Moldavsku, rozsudek, 8. 2. 2011, č. 36988/07, § 78, Michalko proti Slovensku. rozsudek, 21. 12. 2010, č. 35377/05, § 153]. (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C.H.Beck, 2012)“.

Opakovanie týchto dôvodov počas trvania väzby za predpokladu, že táto bola počas jej trvania

podrobená niekoľkonásobnému/pravidelnému preskúmaniu súdom (tak ako to vyplýva z bodu 30.1), nie je východiskom ich oslabenia a predpokladom vyslovenia porušenia práv podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Inými slovami, krajský súd (a všeobecné súdy vo všeobecnosti) rozhodujúci o ďalšom trvaní väzby nie je povinný detailne odpovedať na každý argument sťažovateľa uvedený v sťažnosti, avšak je povinný vysporiadať sa so skutočnosťami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé spochybniť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť pozbavenia slobody, resp. ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe (porov. Nikolova v. Bulharsko, č. 31195/96, rozsudok Veľkej komory EŠLP z 25. 3. 1999, bod 61; Ilgar Mammadov v. Azerbajdžan, č. 15172/13, rozsudok EŠLP z 22. 5. 2014, bod 114), a túto povinnosť krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí rešpektoval.

33. Taktiež v širších súvislostiach vo vzťahu k odôvodnenosti podozrenia z trestnej činnosti vo svojej judikatúre uviedol, že Trestný poriadok (ako zákon, na ktorý poukazuje ústava vo svojom čl. 17 ods. 2) nevyžaduje, aby existencia dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu bola podložená aj zodpovedajúcimi dôkazmi proti obvinenému. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok EŠLP vo veci Fox, Cambell a Hartley v. Veľká Británia z 30. 8. 1990), pričom „Skutečnosti, ktoré vyvolaly podezrení, nemusejí byť téhož stupně jako ty, které jsou nutné k odůvodnění odsouzení nebo byť jen ke vznesení obvinění [viz Murray proti Spojenému království, rozsudek velkého senátu, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, srov. též Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudek, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutečnosti, na nichž se podezření zakládá, však nemohou být stejné úrovně jako skutečnosti potřebné k odůvodnění odsouzení, nebo i k podání obžaloby, což je předmětem až další fáze trestního řízení [Krejčíř proti České republice, rozsudek, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05, bod 75] (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha : C.H.Beck, 2012)“.

34. Vo vzťahu k postupu podľa § 80 a nasl. Trestného poriadku krajský súd skonštatoval:

„Do spisového materiálu bolo založené aj podanie zo strany dcéry obžalovaného a notárom overené Čestné prehlásenie [REDAKOVANÉ]... ktorého obsah krajský súd vyhodnotil ako prevzatie záruku dôveryhodnej osoby za ďalšie správanie obvineného. V tomto prehlásení [REDAKOVANÉ] vyhlásila, že v prípade prepustenia jej otca [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu, bude finančne podporovať mesačným príspevkom vo výške 100,-€ z jej legálnych úspor, ku ktorému priložila aj potvrdenie o výške zostatku na účtu [REDAKOVANÉ], kópiu Zmluvy o predaji bytu označenú ako Kúpna zmluva o prevode vlastníctva bytu zo dňa 07. 01. 2016, Uznesenie OS Bratislava II zo dňa 10. 09. 2015 č. 38D808/5015, Dnot 2/2014, potvrdenie o príjme za rok 2016 a v roku 2017. K uvedenému zaslal svoje pozitívne stanovisko aj obžalovaný [REDAKOVANÉ] s tým, že dcéra bude svojho otca denne navštevovať a poskytovať súčinnosť pritom, aby boli dodržiavané obmedzenia, ktoré mu súd uložil...

S argumentáciou prokuratúry aj s poukazom na citovanú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 45/2013 - uznesenie NS SR sp. zn. 2Tos 32/2012 zo dňa 02. 10. 2012), sa krajský súd vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] stotožňuje, nakoľko pokiaľ obžalovanému sa kladie za vinu spáchanie obzvlášť závažného zločinu, v takomto prípade je možné nahradiť väzbu, len v prípadoch, ako to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu (§ 80 ods. 2, § 81 ods. 1 Tr. por.).

Podľa ust. § 80 ods. 2 Tr. por. súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie oboznámi toho, kto ponúka prevzatie záruky podľa odseku 1 písm. a/ a spĺňa podmienky na jej prijatie, s podstatou obvinenia a so skutočnosťami, ktoré odôvodňujú väzbu; obvineného oboznámi s obsahom záruky. Súčasne môže obvinenému súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie uložiť splnenie primeraných povinností a dodržanie obmedzení. Ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 3 písm. a/ až c/ alebo e/, alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Ak je obvinený stíhaný pre trestné činy terorizmu, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú

výnimočné okolnosti prípadu. Obvinenému sa vždy uloží povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu.

S poukazom aj na dôvody citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, krajský súd konštatuje, v aktuálne posudzovanej trestnej veci okresného súdu neboli zistené žiadne výnimočné okolnosti prípadu - za ktoré nie je možné považovať len bežne sa vyskytujúce okolnosti, preto vzhľadom, na všetky argumentácie prokuratúry, s ktorými sa aj krajský súd stotožňuje, nie je možné nahradiť väzbu obžalovaného [REDAKOVANÉ] jeho písomným sľubom, či iným inštitútom umožňujúcim nahradiť väzbu...

Zároveň krajský súd rozhodol o neprijatí inštitútov - jednak záruky ponúknutej zo strany rodinného príslušníka, ani písomného sľubu obžalovaného, ako aj nenahradenie väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka. “

35. Postupu krajského súdu, ktorý nenahradil väzbu sťažovateľa prostriedkami podľa § 80 a nasl., teda nielen tým, ktorý bol ponúknutý dcérou sťažovateľa, ale aj k tomu, ktorému má/mal krajský súd prihliadať v zmysle zákona aj bez návrhu osoby vo väzbe sa nachádzajúcej, nie je možné z ústavnoprávnej roviny nič vytknúť. V prvom rade je potrebné zvýrazniť, že posúdenie okolností, ktoré takýto postup umožňujú vrátane okolností hodných osobitného zreteľa, je v kompetencii všeobecného súdu, úlohou ústavného súdu bolo posúdiť iba ústavnú udržateľnosť tohto záveru. Teda postup súdu, resp. aj orgánov činných v trestnom konaní môže byť predmetom kritiky a vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ak by sa s návrhmi na nahradenie väzby prostriedkami tento postup umožňujúcimi predstretými sťažovateľom alebo jeho obhajcom nevysporiadali vôbec alebo nedostatočne (rozsudok ESĽP Mihuta proti Rumunsku z 31. 3. 2009, § 31, taktiež aj I. ÚS 100/04, I. ÚS 239/04, IV. ÚS 215/2010), k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo.

V širších súvislostiach ústavný súd taktiež poukazuje na to, že z jeho doterajšej rozhodovacej činnosti vyplýva, že nespochybnil zákonné obmedzenie vyplývajúce z § 80 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého je možné väzbu osoby obvinenej z obzvlášť závažného zločinu nahradiť ponúknutou zárukou, sľubom alebo dohľadom, len ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu. Aplikáciu uvedenej zákonnej úpravy ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach (I. ÚS 113/08, III. ÚS 387/2010, II. ÚS 466/2012,

IV. ÚS 559/2012, I. ÚS 132/2013, II. ÚS 149/2014 alebo III. ÚS 431/2015) zhodnotil ako ústavne akceptovateľnú a rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, ktoré v prípadoch, o aké pri stíhaní za obzvlášť závažné zločiny ide, pre nahradenie väzby zárukami väzbu nahradzujúcimi vyžadovali existenciu výnimočných okolností prípadu, nepovažoval za arbitrárnu.

36. Vychádzajúc zo všetkých prezentovaných úvah považuje ústavný súd sťažovateľom predstretú argumentáciu v tejto jej časti za zjavne neopodstatnenú a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta ním podanú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

37. Sťažovateľ v podanej sťažnosti taktiež namietal aj prietahový postup všeobecných súdov v rámci postupu pri prejednaní jeho trestnej veci napriek tomu, že je väzobne stíhaný, ako aj postup krajského súdu v sťažnostnom konaní (bližšie pozri bod 3.4).

38. Z judikatúry ESLP vyplýva, že väzba má mať striktne obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Barfuss z roku 2000, § 65, Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24, Wemhoff z roku 1968, § 10). Podstatnými sú predovšetkým: pretrvávajúce dôvodného podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody na toto pozbavenie a osobitná starostlivosť (urýchlenie) príslušných orgánov pri vedení konania proti nej (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach Neumeister v. Rakúsko z 27. 6. 1968, strana 37, § 4 – § 5; Ringeisen v. Rakúsko zo 16. 7. 1971, § 104; Letelier v. Francúzsko z 26. 6. 1991, § 35; Kemmache v. Francúzsko z 27. 11. 1991, § 45; Punzelt v. Česká republika z 25. 4. 2000, § 73 a Český v. Česká republika zo 6. 6. 2000, § 74 – § 76). V zmysle judikatúry ESLP ak sa o zákonnosti väzby rozhoduje na viacerých stupňoch, štát musí v zásade poskytnúť oprávnenej osobe rovnaké záruky v opravnom konaní ako v konaní na prvom stupni (Navarra v. Francúzsko, rozsudok z 23. 11. 1993, § 28).

39. Ústavný súd v rozhodnutiach, v ktorých sa zaoberal požiadavkou urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 199/05, II. ÚS 353/06).

40. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017 vyplýva:

„Spisový materiál Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1 Tk/2/2016 z dôvodu sťažnosti prokurátorky krajskej prokuratúry, ako aj obžalovaného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu uvedeného okresného súdu zo dňa 08. 06. 2017 bola predložený na tunajší krajský súd 13. 07. 2017. Vec bola pridelená generátorom elektronickej podateľne krajského súdu do oddelenia senátu 4Tos. Predseda senátu JUDr. Tibor Kubík stanovil termín neverejného zasadnutia na deň 19. 07. 2017, kedy základní členovia tohto senátu (JUDr. Karol Kováč a JUDr. Peter Šamko) v uvedenom termíne čerpali riadnu dovolenku a podľa platného rozvrhu práce zastupujúcimi členmi senátu sa stali JUDr. Magdaléna Blažová a JUDr. Iveta Zelenayová zo senátu 1 To. Zistilo sa však, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] podaním zo dňa 14. 07. 2017 podľa § 31 ods. 1, ods. 4 Tr. por. podal námietku zaujatosti na členov senátu JUDr. M. Blažovej, preto dňa 19. 07. 2017 bolo potrebné po vyjadrení týchto sudkyň rozhodnúť o ich vylúčení alebo nevylúčení. Záverom rozhodnutia bolo, že uvedené sudkyne - JUDr. Magdaléna Blažová a JUDr. Iveta Zelenayová nie sú vylúčené z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci. Po doručení tohto uznesenia procesným stranám, obžalovaný [REDAKOVANÉ] podal sťažnosť voči tomuto uzneseniu, ktoré bolo doručené krajskému súdu dňa 27.07.2017. Medzičasom základný člen senátu 4To - JUDr. Peter Šamko podľa § 32 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v ust. § 31 ods. 1 Tr. por. sám podal námietku zaujatosti, nakoľko dozorová prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave, [REDAKOVANÉ] je jeho partnerka, žijú v spoločnej domácnosti a vychovávajú spolu aj maloletého syna. O vylúčení člena senátu JUDr. Petra

Samka podľa § 31 ods. 1 Tr. por. bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu Bratislava pod sp. zn. 2Nto/7/2017 zo dňa 31. 07. 2017. O podanej sťažnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] rozhodoval taktiež iný senát Krajského súdu Bratislava pod sp. zn. 1 Tos/86/2017 zo dňa 07.08. 2017 tak, že sťažnosť obžalovaného [REDAKOVANÉ] bola podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietnutá.“

41. Z predloženej argumentácie krajského súdu vyplýva, že spis bol v rámci sťažnostného konania doručený krajskému súdu 13. júla 2017 a vec napadla do senátu 4 Tos, pričom predseda senátu stanovil termín neverejného zasadnutia na 19. júl 2017. Z podania sťažovateľa zo 14. júla 2017 bolo zistené, že podal námietku zaujatosti voči dvom členom senátu. Táto procesná aktivita sťažovateľa vyústila do potreby pred samotným rozhodnutím o podanej sťažnosti prokuratúry rozhodnúť o sťažovateľom vznesenej námietke zaujatosti. V tomto smere je potrebné zvýrazniť správnosť postupu krajského súdu, resp. predsedu senátu krajského súdu, pretože nie je možné uprednostniť právo na urýchlené rozhodnutie o väzbe na úkor práva na zákonného sudcu [z nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 116/2011 zo 6. októbra 2011 vyplýva, že „Podľa presvedčenia ústavného súdu nemožno z ustanovenia čl. 5 ods. 4 dohovoru vyvodit', že by bolo povinnosťou súdu konať o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj na úkor práva obvineného na nestranného a nezaujatého sudcu. Je totiž povinnosťou všeobecného súdu postupovať tak, aby všetky relevantné práva obvineného boli rešpektované. Nie je teda možné niektoré z týchto práv uprednostniť do tej miery, že tým dôjde k praktickej eliminácii iného práva (mutatis mutandis II. ÚS 76/2011)]. O definitívnom zložení sťažnostného senátu bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Nto/7/2017 z 31. júla 2017 a o podanej sťažnosti prokuratúry uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 76/2017 z 8. augusta 2017. Je teda nepochybné, že o sťažnosti prokuratúry mohol krajský súd rozhodnúť už 19. júla 2017, avšak z dôvodu sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti sa tak mohlo stať až 8. augusta 2017, čiže na dobe rozhodovania krajského súdu v trvaní troch týždňov dlhšie sa podpísal samotný sťažovateľ svojím postupom, ktorú možno pričítať jemu na ľarchu. Napriek tomu, doba rozhodovania krajského súdu v trvaní jedného mesiaca je ústavnoprávne akceptovateľná. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti pre namietané porušenie

základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

42. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta aj priet'ahový postup vo veci konajúcich súdov v jeho trestnej veci v dôsledku, resp. aj v dôsledku čoho mal byť prepustený z väzby na slobodu, a v tejto súvislosti namieta porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru. K uvedenej námietke sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoje závery vyslovené v bode 14 tohto rozhodnutia, v dôsledku ktorých konštatuje, že predmetná argumentácia sťažovateľa nie je obsahom/nie je vyjadrená v petite podanej sťažnosti, a to predovšetkým k postupu okresného súdu, v dôsledku čoho ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú sťažnosť v tejto jej časti, a vo vzťahu k ním namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

43. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018